

en enkelt Ansøgning et ret slaaende Bevis paa. Der ligger her en meget glimrende, veltalende Anbefaling for en Mand, og der indflyder saa en Bemærkning om, at det eneste, man kunde sige om Manden, som ellers er fortræffelig i alle andre Retninger, er, at han er noget tilbøjelig til Brændevinsdrif. Der er man af Vandare kommen til at sige Sandheden. Vi ere ikke sikre paa, at andre Attestanter maatte kunde have sagt det samme, hvis der var givet Anledning dertil. Det er altsaa det, som det forekommer os maatte forlanges, at man for Fremtiden faar positivt Attest for, at vedkommende ikke har nydt nogen Understøttelse af det offentlige under den ene eller den anden Form, og at der ikke er noget at udsætte paa deres private Liv i Henseende til Arbejdsomhed og Udruelighed. Skal saadan en Attest tilvejebringes, ville Folk nok tage sig i Agt for at attestere noget, der ikke er rigtigt. Som Attesterne nu foreligger, sige de ikke noget, men det er dermed ingenlunde sagt, at de indeholde en Bevidnelse af, at disse Mænd ikke kunde rejse mod vedkommende. — Der er en anden Forbring, som det ogsaa forekommer mig, at man med Billighed kan stille til den, der søger dansk Indfødsret, og det er, at de selv, medens de have været her, have taget de danske Love, navnlig i Henseende til Børnepligt. Som bekendt skulle Udlandige, naar de indkomme her i Landet og faa fast Bolig her inden deres 32te Aar, melde sig til Vægdsrullen og ere undergivne dansk Børnepligt. I enkelte Tilfælde — og det er da navnlig Kjøbenhavns Magistrat, som i den Henseende har været omhyggelig — er det opløst, at vedkommende burde have meldt sig til den danske Vægdsrulle, men ikke har gjort det og saa er gaaet helt fri. Det er ikke mindste Tvivl underkastet, at mangfoldige af de andre uden for Kjøbenhavn vilde være i samme Tilfælde, naar det blev nærmere undersøgt. Men det forekommer os, at ogsaa dette er noget, som man for Fremtiden bør forlange positivt bevidnet, at vedkommende har opfyldt sin Børnepligt lige over for den danske Stat. Om de maatte ere komne herind for at undrage sig Børnepligten i fremmed Land, kunne vi mulig finde os i; det vil i hvert Tilfælde nok komme for en Dag, naar de senere skulle løses fra deres udsaaftlige Forhold til den fremmede Stat, om saadanne Omstændigheder mulig kunne hindre dem i, at deres Indfødsret bliver effektiv her i Landet.

Naar vi altsaa her udtale lige over for det høje Ting og haabe paa det høje Tings Støtte i saa Henseende, at vi ønske Attesterne

givne et tydeligere, noget mere positivt Indhold end hidtil, ere vi i øvrigt fuldkomment enige i, at det nærmere i den Henseende maa overlades til den højtærede Indenrigsministers Skøn. Det kan jo heller ikke være Meningen, at man skulde forlange alle Punkter, som jeg nu har omtalt her, oplyste for hele den lange Tid, hvori mange af disse Personer have opholdt sig her i Landet, 20—30 Aar somme Tider; thi det, som det væsentlig kommer an paa, er den sidste halve Snes Aar. I det hele taget er Udvalget ganske roligt for, at naar den højtærede Minister vil godkende dette Krav, som Udvalget tror at maatte stille, vil han ogsaa finde baade en passende Form og en passende Begrænsning for, hvad der i Fremtiden skal forlanges.

Idet jeg i øvrigt med disse Bemærkninger skal henvise til Betænkningen, skal jeg kun kortelig fremhæve, at der blandt Ansøgerne findes 9, som endnu ikke have opnaaet den personlige Myndighedsalder. Det turde vel være almindelig erkendt, at som Regel bør kun personlig myndige Folk faa Indfødsret, men i alle de Tilfælde, som her foreligger, er det opløst, at der er saadanne ekstraordinære Grunde til Stede, at Udvalget ikke har fundet nogen Betænknelighed i den Henseende ved at tiltræde Forslaget om at meddele disse personlig umyndige Indfødsret.

Man lægger jo, og med Rette, Vægt paa Vængden af de vedkommendes Ophold her i Landet og har som Regel fastholdt, at Ophold kortere end 10 Aar ikke bør komme i Betragtning. Der er imidlertid her i dette Lovforslag 13, som ikke have opholdt sig her i Landet saa lang Tid. Af disse 13 ere 8 fødte i Sønderjylland, og med Hensyn til dem plejer man jo i det hele taget at være mere facil med Hensyn til Opholdets Varighed end over for andre. Der er dog netop med Hensyn til et Par af disse Sønderjyder nogle Bemærkninger at gøre, som ærede Medlemmer i øvrigt ville finde nærmere udviklede i Betænkningen, og som jeg derfor kun kortelig skal fremhæve. — En af disse Ansøgere er en Nordflesviger, som først var her i 2 Aar og tog Skolelærereksamen, hvorefter han forlod Landet igen, gik til Nordflesvig, var der et Aar, men vendte saa sidste Aar, 1894, her tilbage til Landet og blev konstitueret som Sjettelærer ved Skolen i Nordby. Han har altsaa i Virkeligheden siden sit sidste Ophold i Udlandet kun været her 1 Aar, men der er jo ikke Tvivl om, at han, da han har taget dansk Skolelærereksamen og nu har faaet Ansættelse her i